

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 000093 09 Кж
Бања Лука, 26.5.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Слађане Сувајчевић, у кривичном предмету против оптуженог А.Р., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката В.Т.-Ш. из С., изјављеној против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000093 08 К од 28.11.2008. године, у сједници вијећа, којој је присуствовала замјеник главног републичког тужиоца Бранка Милошевић, а у одсуству уредно обавјештених оптуженог и његовог браниоца, донио је дана 26.5.2009. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог А.Р., те потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000093 08 К од 28.11.2008. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000093 08 К од 28.11.2008. године, оглашен је кривим оптужени А.Р., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору од 27.12.2007. до 11.01.2008. године. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, чија висина ће бити одређена посебним рјешењем. На основу члана 108. став 3. ЗКП-а, оштећена Б.б. АД Б. Ф. С., са имовинскоправним захтјевом, упућена је на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавила бранилац оптуженог, адвокат В.Т.-Ш. из С., због битне повреде одредаба кривичног поступка те погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

У одговору на жалбу, Окружно тужилаштво у Источном Сарајеву је ставило приједлог да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

У сједници другостепеног вијећа овог суда, која је одржана у складу са одредбом члана 310. став 4. ЗКП-а, у одсуству уредно обавјештених оптуженог и његовог браниоца, замјеник главног републичког тужиоца је изложила одговор на жалбу и остала код приједлога садржаног у истом.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом, а у смислу одредбе члана 312. ЗКП-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка жалба види у томе да је побијана пресуда заснована на незаконитом доказу, супротно одредби члана 10. ЗКП-а, те да пресуда нема разлога о одлучним чињеницама. У оквиру ове повреде жалба наводи и да су разлози за те чињенице међусобно противрјечни и нејасни, те противрјечни изведеним доказима.

Неосноване су тврдње жалбе да доказ, који је био предмет вјештачења и ДНК анализе у КЦ Универзитета у С.1 – Института за ..., је незаконит, па тиме и налаз и мишљење вјештака др Р.К., те да је побијана пресуда заснована на таквом доказу захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП-а.

Наиме, приликом увиђаја на лицу мјеста у просторијама Б.б. АД Б., Филијала С., на пункту је пронађена ПВЦ кеса, са натписом ДОО Б. С.1, коју је, према тврдњама радника банке Б.С., бацио извршилац дјела, тражећи новац, након чега је извршио испалење хица из пиштоља и напустио лице мјеста. Наредбом Окружног тужилаштва у Источном Сарајеву број Кта-508/07 од 28.12.2007. године, наређено је изузимање спорних билошких трагова пронађених на тој кеси и њихово вјештачење, које је повјерено наведеном Институту у С.1 Дакле, поступљено је у потпуности у складу са одредбом члана 221. у вези са чланом 160. ЗКП-а. Ради тога су неприхватљиви аргументи жалбе којима се овом доказу, пронађеном на лицу мјеста приликом увиђаја, који је био предмет вјештачења у складу са наведеном наредбом тужилаштва и налазу вјештака др К., као резултату тог вјештачења, настоји дати карактер незаконитог доказа, са тврдњом да пронађен предмет – кеса, није депонован у суду, да је био без контроле тужилаштва и у искључивој „власти полиције“. Ово ради тога што се у конкретном случају не ради о одузетим предметима, који у смислу одредбе члана 127. ЗКП-а, морају бити под надзором суда од момента одузимања да би били прихваћени као правно ваљан доказ. Ради се, дакле, о предметима пронађеним на лицу мјеста приликом увиђаја, које су овлаштени радници ЦЈБ Источно Сарајево, по наредби тужилаштва, доставили на вјештачење, у складу са одредбом члана 221. ЗКП-а. Ради тога тврдње жалбе да и они предмети пронађени приликом увиђаја морају бити под сталним надзором суда, немају упориште у процесној законској регулативи, тако да у конкретном случају у поступку прикупљања доказа, њиховог изузимања са лица мјеста, чувања и прослеђивања на вјештачење, није повређена нити једна процесна

норма која би узроковала битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП-а, на коју жалба указује.

Нису основане ни тврдње жалбе о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а, јер је побијана пресуда дала ваљане разлоге о свим одлучним чињеницама у погледу начина извршења дјела и идентитета извршиоца, те његове кривичне одговорности, а приговоре којима се оспорава ваљаност датих разлога о тим чињеницама овај суд је испитао у оквиру жалбеног основа погрешно утврђеног чињеничног стања.

Вјештачењем спорних биолошких трагова пронађених на лицу мјеста (ПВЦ кеса), у КЦ Универзитета у С. - Институт за ..., који налаз је вјештак др Р.К., изложио на главном претресу пред првостепеним судом, у условима контрадикторности, утврђена је потпуна подударност ДНК профила спорних биолошких трагова пронађених на мјесту извршења дјела са узорцима неспорних биолошких трагова - букалне слузнице узете од оптуженог А.Р.. Овај налаз није оспорен налазом вјештака одбране др Д.М., јер према његовим тврдњама са узорака ПВЦ кесе у поступку вјештачења, нису утврђени трагови присуства крви и сперме, а тестирање присуства трагова пљувачке није вршено, и у основи овај вјештак на главном претресу пред првостепеним судом није оспорио резултате вјештачења које је изложио вјештак оптужбе др Р.К.

Надаље, нису основни ни приговори жалбе којима се оспорава поступак узимања букалне слузнице оптуженог. Наиме, чињеница да је неспорни биолошки узорак од оптуженог узет у службеном возилу, а не у просторијама ПС С., које мјесто је одређено у ставу 2. наредбе судије за претходни поступак, код изостанка трагова контаминације са другим ДНК профилем, осим профилом оптуженог, што је потврдио вјештак др К., јасно говори да је процедура узимања узорка слузнице оптуженог обављена стручно и професионално, чији поступак су у својим исказима потврдили овлашени радници полиције, М.В. и А.С., појашњавајући да су том приликом користили потребну стерилну опрему, епрувете, штапиће за узимање узорка слузнице оптуженог, начин паковања и прослеђивања до Института за вјештачење. Правилно побијана пресуда доводи у везу налаз вјештака др Коњхоџића са садржајем исказа свједока, првенствено М.К., који је видио оптуженог тог јутра (заједно су радили у Судској полицији Републике Српске), непосредно прије извршења дјела испред банке, те свједока Б.С., радника банке, који је описао начин извршења дјела и употребу кесе, коју је извршилац дјела бацио на пулт и тражио новац. Побијана пресуда правилно цијени и исказе свједока М.С. и М.Д., који су радили у обезбјеђењу Н.в. на Д. IV, и који су дан прије извршења дјела учили сумњиво понашање лица, његово кретање колима и пјешке око банке, што је и био разлог за обавјештавање полиције, те је приликом контроле утврђено да се ради о оптуженом А.Р.

Цјенећи све наведено овај суд налази да се приговорима жалбе не може оспорити правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, јер је побијана пресуда све изведене доказе цијенила на начин како то захтјева одредба члана 287. став 2. ЗКП-а, те дала ваљане разлоге за закључак да је оптужени извршилац кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, чињенично описаног у изреци побијане пресуде.

У смислу одредбе члана 314. ЗКП-а, овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни, налазећи да је казна затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, која је изречена примјеном одредби о ублажавању казне, правилно одмјерена и да ће се истом остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 28. КЗ РС. Све утврђене околности које су од значаја за висину казне и разлоге садржане у образложењу побијане пресуде, овај суд прихвата као ваљане.

Како из наведених разлога жалба браниоца није основана, то је на основу члана 319. ЗКП-а, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар

Слађана Сувајчевић

Предсједник вијећа

мр Велько Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић